

Giới Thiệu Tân Ước
Bài 8 I CÔ-RINH-TÔ
Mục Sư Hồ Xuân Phước

Câu Chìa Khóa: 1:10: *Hỡi anh em, tôi nhen danh Đức Chúa Jesus Christ chúng ta, khuyên anh em thấy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau.*

Nhân Vật Chính: Phao-lô, Ti-mô-thê

Cô-rinh-tô là thành phố quan trọng nhất của Hy-lạp vì là giao lộ từ Bắc xuống Nam. Cô-rinh-tô nổi tiếng về thương mại, văn hóa và thần tượng. Phao-lô thăm viếng Cô-rinh-tô trong chuyến truyền giáo thứ nhì. Ông ở lại Cô-rinh-tô một năm rưỡi, chung sống với hai người bạn mới và rất thân thiết (Công vụ 18:2,11). Tên họ là A-qui-la và Bê-rít-sin.

Lúc Phao-lô rời Cô-rinh-tô, Hội Thánh đã được đầy ân tứ Thánh Linh (1 Cô 1:4-7). Tuy nhiên, vì sống đạo giữa đời trong một thành phố vô cùng tội lỗi, họ bị cám dỗ và thói tục hư hoại bên ngoài lôi cuốn mạnh mẽ.

Từ Cô-rinh-tô, Phao-lô đến thành Ê-phê-sô. Theo Công vụ 19, Phao-lô ở Ê-phê-sô 3 năm, và trong 3 năm này, ông viết một lá thư rất rõ ràng, dứt khoát về tội gian dâm (1 Cô 5:9). Lá thư này không còn lưu giữ. Hội Thánh Cô-rinh-tô hỏi âm Phao-lô, hỏi ông nhiều vấn đề về giáo lý thần học và nếp sống đạo.

Trong thư thứ nhất cho Hội Thánh Cô-rinh-tô, Phao-lô trả lời những câu hỏi này và cũng khiển trách họ về tội lỗi họ đã phạm. Không có thư nào trong Tân Ước bàn nhiều về nan đề của Hội Thánh như I Cô-rinh-tô.

- Bố Cục:
- I. Chấn Chỉnh Đạo Đức Trong Hội Thánh (chương 1-11)
 - II. Ân Tứ Thánh Linh Trong Hội Thánh (chương 12-14)
 - III. Sự Sống Lại Và Kết Luận (chương 15-16)

I. CHẤN CHỈNH ĐẠO ĐỨC TRONG HỘI THÁNH (chương 1- 11)

Phaolô bắt đầu với tinh thần chia rẽ trong Hội Thánh. Không có gì làm tổn thương Hội Thánh của Chúa và cản trở việc chứng đạo hơn là tinh thần bè phái trong Hội Thánh. Có 4 phe phái trong Hội Thánh Cô-rinh-tô, mỗi phe đều tự chọn lãnh tụ riêng. Đây là tên của 4 nhân vật đó (1:12):

Phao-lô A-bô-lô Sê-pha (Phierơ) Đấng Christ

Phao-lô không cho phép ai tôn ông làm lãnh tụ. Ông không muốn bất cứ ai theo ông nhưng ông muốn mọi người theo Chúa Jesus (1:13). Chúa Jesus chịu đóng đinh trên thập tự giá, chết và sống lại để cứu Hội Thánh. Chỉ một mình Chúa Jesus xứng đáng được tôn thờ.

Phao-lô (1:14-17) mừng vì đã không làm phép báp-tem cho nhiều người, tránh được tình trạng tín hữu tôn ông làm thần tượng, sinh chia rẽ, bè phái. Phao-lô mô tả tình trạng tâm linh trì trệ của tín hữu bè phái đó như thế nào? (3:1): *Người xác thịt, con đồ.* (3:2): *Anh em hãy còn thuộc về xác thịt* (3:3): *Bởi trong anh em có sự ghen ghét và tranh cạnh, anh em há chẳng phải là tánh xác thịt ăn ở như người thế gian sao?*

1:18-2:16, Phaolô nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời để hướng Hội Thánh về Chúa thay vì chạy theo khôn ngoan trần tục. Đức Chúa Trời trong sự khôn ngoan vô hạn của Ngài, chọn những điều có vẻ như ngu dại đối với con người để cứu rỗi nhân loại. Con người đâu khôn ngoan bao nhiêu

cũng không tự cứu mình và không thể nào đạt đến một đời sống phước hạnh sung mãn trong tình yêu Thiên Chúa, qua Chúa Cứu Thế Jesus. Đức Chúa Trời đã chọn sự khờ dại nào để cứu rỗi nhân loại (1:18)? Sứ điệp thập tự giá.

Một nhóm tín hữu Cô-rinh-tô chống đối Phao-lô. Họ lên án, xét đoán Phao-lô (4:3,4). Ông nói gì (4:5)? *Chớ xét đoán sớm quá. Hãy đợi Chúa đến*. Phao-lô dạy Hội Thánh làm gì khi đối diện với những người hay chỉ trích, phê phán (4:19,20)? *Xem khả năng của những người kiêu ngạo đó, chú không phải chỉ nghe những lời khoa trương của họ. Vì nước của Chúa không cốt ở lời nói suông nhưng ở năng lực*. Thực chất sống đạo – lời nói và việc làm có đi đôi với nhau không! Tổng thống Thiệu nói gì?

Phao-lô viết chương 5 với tất cả đau xót của người hầu việc Chúa. Có lẽ ông tự hỏi – làm sao tình trạng Hội Thánh suy giảm nhanh chóng như thế? Đến mức độ tệ hại hơn người ngoại (5:1). Một người trong Hội Thánh sống loạn luân với mẹ kế của mình. Bi thảm hơn nữa, Hội Thánh ngồi yên mà không hề sửa sai (5:2).

Phao-lô bảo Hội Thánh phải khai trừ (13) người phạm tội và đó là cách duy nhất họ có thể làm để giúp đương sự (5:4,5). Trong trường hợp nghiêm trọng này, loại trừ là đường lối tốt nhất để giữ Hội Thánh không bị ổ nhiễm thêm (5:6-8).

Chương 5:9-12 có ý nghĩa gì? Cơ đốc nhân phải sống đạo giữa đời, không được thu mình vào trong vỏ ốc để chạy trốn cuộc đời – vì như vậy là đi ngược lại Đại Mạng Lệnh truyền giáo (Ma-thi-ơ 28:18-20). Tín hữu phải tránh xa người tự xưng mình là môn đồ Chúa Cứu Thế mà tiếp tục sống trong tội lỗi. Đừng giao hảo, đừng chơi chung với họ. Vì họ không chiếu tỏa ánh sáng Tin Lành mà làm tổn thương danh Chúa và gây trở ngại cho việc chứng đạo. Hội Thánh cần xác định lập trường rõ rệt – chấn chỉnh, sửa sai tình trạng luân lý, đạo đức để xây dựng tình yêu và phục hồi tinh thần hiệp nhất.

Phao-lô có ý nói gì trong 6:12? Một số tín hữu Cô-rinh-tô sống đạo bừa bãi và bào chữa cho nếp sống tội lỗi của mình. Họ nói:

- (1) Đấng Christ đã cất lấy hết mọi tội lỗi, chúng ta hoàn toàn được tự do sống theo ý mình muốn.
- (2) Điều gì Kinh thánh không ngăn cấm, cứ tự do, thoải mái sống. Phao-lô trả lời:

(1) Đấng Christ cất lấy tội lỗi nhưng không có nghĩa là chúng ta được phép làm gì thì làm, nhất là không được phép làm những việc mình biết là sai quấy. Ví dụ (6:9-10) *Anh em không biết kẻ gian ác chẳng được vào Nước của Chúa sao? Đừng bị mắc lừa: người gian dân, thờ thần tượng, ngoại tình, tình dục đồng giới, hoặc trộm cắp, tham lam, nghiện rượu, chửi rủa, bóc lột, không bao giờ được vào Nước Chúa.*

(2) Một số hành động tự nó không phải là tội lỗi nhưng lại không thích hợp cho nếp sống Cơ đốc vì nó khống chế đời sống chúng ta và dẫn chúng ta xa cách Chúa.

(3) Một số hành vi có thể làm tổn hại đến người khác.

Đời sống chúng ta bao gồm thân xác cát bụi và linh hồn. Thế chất ảnh hưởng đến tinh thần và tâm linh. Thân xác phạm tội làm tổn hại tâm linh vì cả hai không thể phân ly. Trong trời mới, đất mới, chúng ta sẽ có thân thể thần linh biến hóa, hoàn toàn đổi mới. Lúc đó, chúng ta sẽ không còn bị tội lỗi ảnh hưởng nữa nhưng được hưởng đầy trọn ân phước cứu rỗi.

Sống đạo giữa đời để đem đạo vào đời là một điều tốt nhưng để đời xâm nhập vào đạo là một điều vô cùng bi thảm. Thật đáng buồn, ảnh hưởng trần tục đã tràn ngập vào Hội Thánh Cô-rinh-tô.

Nếp sống đời của Cô-rinh-tô tội lỗi đã thấm dần vào bên trong Hội Thánh. Chia rẽ, bè đảng nổi lên. Anh em trong Hội Thánh đem nhau ra tòa kiện tụng (6:1-6). Tín hữu cãi nhau về quan niệm hôn nhân (chương 7). Nhiều người chủ trương sống độc thân. Một số khác, sau khi tin Chúa muốn ly dị vợ. Biết xây dựng gia đình hạnh phúc trong thành Cô-rinh-tô không phải là dễ, Phao-lô khôn ngoan hướng dẫn họ nhiều điểm rất sâu sắc, giá trị. Đối với tín hữu có người phối ngẫu chưa tin, Phao-lô dạy gì (7:16)? Sống như thế nào để có thể cứu được vợ/chồng mình.

Chương 8 bàn về thức ăn đã cúng thần tượng. Phao-lô kết luận gọn gàng trong câu 13: *Nếu thức ăn gây cho anh em tôi phạm tội, tôi sẽ chẳng bao giờ ăn thịt để anh em tôi khỏi vấp phạm.*

Chương 9 bàn về chức vụ sứ đồ, câu 23: *Mọi điều tôi làm, thì làm vì có Tin Lành để được hưởng phúc với Phúc âm.* Bốn phận của Hội Thánh (9:7 &9): cung cấp, tiếp trợ người hầu việc Chúa. Quý bà cần gìn giữ thuần phong, mỹ tục (11:5-16). Tiệc thánh tôn nghiêm để tưởng nhớ Chúa trở thành một hủ tục (11:17-22) – lạnh lùng, vô ơn, bất kính, thiếu yêu thương. Tại sao Hội Thánh cần dự tiệc thánh? Để cảm ơn công đức yêu thương, hy sinh cứu chuộc của Chúa Jesus. Để nhớ Chúa, xét mình, xưng tội để được tha thứ. Nhắc nhở nhau làm nhân chứng cho Chúa và khích lệ nhau chờ đợi Chúa trở lại.

II. ÂN TƯ THÁNH LINH (chương 12-14)

Ân tứ Thánh Linh là một trong những vấn đề bàn cãi sôi nổi trong Hội Thánh Cô-rinh-tô. Một số tín hữu kiêu ngạo vì có ân tứ Thánh Linh, một số khác ganh tị vì không được ân tứ Thánh Linh mà người khác có. Một số khác xếp thứ hạng ân tứ cao thấp để phân chia đẳng cấp trong Hội Thánh. Phao-lô nhắc họ: tất cả các khả năng phục vụ là ân tứ Thánh Linh ban cho. Ngài có mục đích cho từng người. Ngài có lý do cho từng ân tứ (Ê-phê-sô 4:12): *Ngài phân phối công tác như thế để chúng ta phục vụ đắc lực cho Ngài, cùng nhau xây dựng Hội Thánh, là thân thể Ngài.*

Chương 13 nêu cao một yếu tố vô cùng quan trọng trong Hội Thánh của Đức Chúa Trời – quan trọng hơn cả ân tứ Thánh Linh. Nếu không có yếu tố này, tất cả các ân tứ Thánh Linh đều không có giá trị, không có ý nghĩa gì cả. Yếu tố nào? Tình yêu thương.

III. SỰ SỐNG LẠI & KẾT LUẬN (chương 15 & 16)

Vấn đề nghiêm trọng sau cùng Phao-lô mở xẻ là sự sống lại của người theo Chúa – một giáo lý căn bản của Tin Lành. Một số người cho rằng không có sự sống lại của thân thể. Phao-lô giải thích: nếu không có sự sống lại của thân thể, thì Chúa Jesus đâu có sống lại. Nếu Chúa Jesus không sống lại, chúng ta tin Chúa Jesus làm gì cho ổng công? Có gì đâu mà hy vọng, trông cậy (15:16-19)?

Điều gì sẽ xảy ra cho tín hữu đang sống (15:51)? *Chúng ta sẽ không chết hết, nhưng tất cả đều sẽ được biến hóa.* Điều gì sẽ xảy ra cho những tín hữu đã chết (15:52)? *Người chết sẽ sống lại với thân thể không hư nát nữa, và chúng ta những người còn sống sẽ được biến hóa.*

Chương 16 ghi lại lời nhắn gửi sau cùng và chào thăm. Phao-lô bày tỏ tình yêu thương sâu đậm cho Hội Thánh Cô-rinh-tô, cho dầu họ chia rẽ, theo đời và trì chậm trong nếp sống theo Chúa. Ông yêu thương họ (16:20). Cả bức thư dạy dỗ chúng ta một điều rõ ràng nhất: muốn tiêu trừ chia rẽ, xung đột: **YÊU THƯƠNG**. Muốn xây dựng gia đình, Hội Thánh: yêu thương. Amen!